

ת"פ 41025/06/14 - מדינת ישראל נגד ולדיסלב גולנקוב

בית משפט השלום באשדוד

29 אוקטובר 2014

ת"פ 41025-06-14 מדינת ישראל נ' גולנקוב(עציר)

ת"פ 410425-06-14

בפני כב' השופטת גילת שלו
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ולדיסלב גולנקוב (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד לנה לנצט

הנאשם הובא ממעצר וב"כ - עו"ד פאוור

מתורגמן לשפה הרוסית

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מורה על צירוף ת"פ 45858-02-14 ות"פ 9864-08-14 לתיק שבפניי.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לכב' השופטת לביא ולכב' השופטת שמואלי על מנת שיבוטלו הדיונים שנקבעו בפניהן.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ה, 29/10/2014 במעמד הנוכחים.

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשם בעובדות שבכתבי האישום, אני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו בכתבי האישום.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ה, 29/10/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בכך שביום 19/06/14, בחוף הים באשדוד, התפרץ לרכב פיתיון שהציבה המשטרה בכך שבאמצעות גרביים שגרבו על ידיו פתח את הדלת האחורית ונכנס עם גופו לרכב בכוונה לבצע גניבה. הנאשם לא גנב דבר, יצא מהרכב וסגר אחריו את הדלת ונתפס על ידי שוטרים.

הנאשם צירף תיקים נוספים כמפורט להלן:

ת"פ 45858-02-14 - במסגרתו הודה והורשע בעבירות של התפרצות לדירה, ניסיון גניבה וניסיון התפרצות לדירה. על פי כתב האישום המתוקן ביום 17/02/14 פרץ הנאשם למחסן של דירת גן בכך שקפץ מעל גדר לתוך גינה של דירת הגן ופתח את דלת המחסן, ומתוכו ניסה לגנוב 2 מחשבים ופריטים נוספים, אותם הוציא מהמחסן והעבירם לצד השני של הגינה, אך לא השלים את הגניבה שכן הבעלים הבחין בו וצעק לעברו והנאשם נמלט.

בנוסף ביום 11/02/14 ניסה הנאשם להתפרץ לדירה באשדוד בכך שהכניס מפתח לתוך מנעול הדלת וניסה לפתוח אותה, אך בעלת הדירה ששהתה בדירה יצאה לעברו ושאלה לפשר מעשיו והוא נמלט.

ת"פ 9864-08-14 - במסגרתו הודה והורשע בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שביום 07/04/14 יצא את מקום מעצר הבית עליו הורה בימ"ש השלום בקרית גת.

הנאשם יליד 1995 ואין לחובתו הרשעות קודמות.

עמוד 2

במסגרת ת"פ 45858-02-14 הוגש תסקיר אודות הנאשם, במסגרתו פורטו נסיבותיו האישיות הלא פשוטות. שירות המבחן ציין כי הנאשם עלה לארץ בשנת 2012 עם אמו ואביו החורג, ועד כה לא קיבל אזרחות ישראלית, חוזה אלימות בתוך התא המשפחתי בילדותו ומגיל צעיר החל שימוש בסמים, כאשר לאחר העלייה לארץ ועל רקע קשיי הסתגלות החל להשתמש באופן אינטנסיבי בהרואין והתמכר לו, ולא הצליח להיגמל מסמים למרות ניסיונות גמילה פרטיים.

הנאשם ביטא מצוקה רגשית על רקע מעצרו ועל רקע הריחוק ממשפחתו, וביטא מוטיבציה להשתלב בטיפול אינטנסיבי לגמילה מסמים. יחד עם זאת שירות המבחן ציין כי בהיעדר מעמד אזרחי בארץ הנאשם אינו זכאי לסבסוד ההליך הטיפולי ולכן שירות המבחן לא הצליח לשלבו בגמילה טרם מתן גזר הדין.

שירות המבחן, בסופו של התסקיר, על רקע סיכון גבוה להישנות עבירות בשל השימוש בסמים, המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר של שנה וחצי לפחות לצורך שילובו בטיפול גמילה ארוך במסגרת שב"ס.

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, לענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות לדירה ולעבירות הנוספות שביצע הנאשם, ועתרה להטיל עליו עונשי מאסר בפועל בגין כל אחת מהעבירות וענישה נלווית.

ב"כ הנאשם עתר להסתפק בתקופת מאסר קצרה יחסית לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, חרטתו, טענתו כי הפסיק להשתמש בסמים ובעיקר לאור גילו הצעיר והיעדר האפשרות לשקול שיקולי שיקום בשל מעמדו בישראל.

בסימן א1 לפרק ו' לחוק העונשין, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו, ניתן משקל בכורה לשיקולי הענישה של גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה, על העונש להלום את חומרת העבירה ומידת אשמו של הנאשם.

העבירות החמורות יותר שביצע הנאשם מצויות בתיק המצורף, שם הורשע בעבירות של התפרצות לדירה וניסיון להתפרצות לדירה נוספת.

רבות נכתב על עבירות ההתפרצות לדירה, שמעבר לפגיעה בקניינו של אדם הן טומנות בחובן גם פגיעה באיכות חייו של האזרח ובתחושת הביטחון שלו, וגורמות לו לחוש שמבצרו האחרון, דהיינו ביתו, חולל, וזאת בנוסף לפוטנציאל הגלום בהן לגלישה מהירה לביצוע עבירות אלימות כלפי אותו אזרח.

וכך, נקבע בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ. אואזנה ואח'**:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה

הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

לאור האמור לעיל, על פי מדיניות הענישה הנהוגה ומגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלו, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר ארוכים בגין כל עבירה של התפרצות לדירה, כפי שגם ציינה התובעת בטיעוניה.

וכך למשל, ברע"פ 2037/08 באזוב נ. **מדינת ישראל**, אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים על נאשם שהורשע בעבירה בודדת של התפרצות לדירה וגניבה, למרות מצבו הבריאותי הקשה, העובדה שבעברו עבירה אחת ישנה והעובדה שהרכוש נתפס והוחזר.

אשר לעבירה של פריצה לרכב, יש להוסיף לכל האמור לעיל גם את הקלות היחסית של ביצוע העבירות מחד, ומנגד את הקושי בתפיסת העבריינים ובאכיפה, דבר שאף גורם לחוסר אמון של הציבור ברשויות האכיפה ולמיעוט תלונות.

מסקירת הפסיקה עולה, כי גם בעבירות של פריצה לרכב, הענישה הנוהגת היא מאסר בפועל, אם כי מדובר בעונשי מאסר קצרים יחסית ועד ל-12 חודשי מאסר.

האינטרס המוגן בעבירה של הפרת הוראה חוקית הוא בראש ובראשונה האינטרס החשוב של כיבוד שלטון החוק ורשויות אכיפת החוק ע"י האזרח.

לכך יש להוסיף את הפגיעה שגורמת עבירה של הפרת הוראה חוקית במוסד החשוב של שחרור ממעצר בערובה, וביכולתם של אחרים לעורר את אמון הרשויות ולהשתחרר ממעצר בתנאים מגבילים. יחד עם זאת, לרוב מסתיימים תיקים כאלו בעונשים מותנים או בקנס, אם כי המתחם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר בן מס' חודשים.

על אף חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם, המצדיקות כשלעצמן עונש מאסר ממושך, לא ניתן להתעלם מגילו הצעיר של הנאשם, אשר ביצע את העבירות בתיק ההתפרצות בהיותו בן 18 ו-3 חודשים בלבד, ובעבירה בתיק העיקרי היה בן 18 ו-7 חודשים בלבד.

בהקשר זה יש לציין את פסק דינו המאלף של כבוד השופט ג'ובראן, בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.6.13), שבו סקר את המאפיינים המיוחדים של אוכלוסיית ה"בגירים צעירים", לרבות מאפיינים התפתחותיים וקוגניטיביים, שאינם שונים מאלו של קטינים, את ההשפעה ההרסנית שיכולה להיות למאסר על חייהם ועל סיכויי שיקומם, ואת החשיבות שיש לתת לשיקולי השיקום בעניינם.

בסיכומו של פסק הדין, קבע כבוד השופט ג'ובראן:

"בכל הנוגע למדיניות הענישה, יצר המחוקק מבנה מדורג, שבו ככל שגילו של נאשם צעיר יותר, כך יהווה הדבר שיקול משמעותי יותר להעדפת שיקולי השיקום על פני שיקולי ההרתעה והגמול. כפי שיפורט להלן, מבנה מדורג זה הקבוע בחקיקה משקף את מציאות החיים, שבה לא ניתן לקבוע גבול דיכוטומי ומוחלט שלפניו אדם הוא קטין ולאחריו הוא בגיר..."

על בית המשפט בקובעו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי. במסגרת זאת, עליו לשקול בין היתר את קרבתו לגיל 18, ההשפעה האפשרית של מאסר בפועל על שיקומו ומצבו הנפשי, ובגרותו. הכול כעולה מתסקיר המבחן שיוגש בפניו בטרם גזירת העונש".

בענייננו, כאמור, מאחר ומדובר במי שעבר אך במעט את גבול הקטינות, לא ניתן לקבוע כי אותם חודשים ספורים שחלפו מאז מלאו לנאשם 18 שנה, אמורים לשנות מקצה לקצה את ההתייחסות אליו במסגרת הענישה, וראוי לדעתי להתייחס אליו כמעט כקטין בעת גזירת דינו.

בהקשר זה יצוין, כי בסעיף 40ט לחוק העונשין נקבע, כי בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הקובעות את מתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה, על בית המשפט לבחון גם את יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו.

בנסיבות אלו, מאחר והעבירות בת"פ 45858-02-14 בוצעו בהפרש של כשבוע ימים, ולאור הנסיבות המקלות הקשורות בעבירות, היינו העובדה שהתפרצות בוצעה למחסן צמוד לדירה, היינו הסיכון הטמון בעבירות ליושבי הבית מצוי ברמה נמוכה יחסית לעבירות רגילות של התפרצות לדירה, והעובדה שהעבירה נשוא האישום השני בוצעה בקלות ראש וטיפשות יותר מאשר תחכום, מה גם שהנאשם ברח מיד כשנתקל בבעלי הבתים, ולאור גילו הצעיר כאמור של הנאשם, אני סבורה כי מתחם העונש לעבירות האמורות נע בין 6 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעבירה של פריצה לרכב, גם שם הנסיבות אינן מן החמורות, אם כי העובדה שהנאשם לבש גרביים על ידיו מעידה על תכנון מסוים, אך הפריצה לרכב בוצעה בדרך של פתיחת דלת ללא גרימת נזק, ולכן מתחם העונש נע בין מאסר קצר לבין 8 חודשי מאסר.

בעת גזירת עונשו של הנאשם, יש לשקול לחומרא את העובדה שהנאשם עבר מס' עבירות חמורות על רקע שימוש בסמים שלא טופל, ואת העובדה שהוא ביצע את העבירה נשוא התיק העיקרי לאחר שביהמ"ש נתן בו אמון, ושחרר אותו לחלופת מעצר אותה הפר.

לקולא יש לשקול את הודאתו המיידית של הנאשם בעבירות שיוחסו לו, את הבעת החרטה על מעשיו, את גילו הצעיר של הנאשם (הפעם מכח סעיף 40יא לחוק העונשין) וההשפעה שיכולה להיות לעונש מאסר ממושך על חייו ועל התפתחותו, את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר, את עברו הנקי, ואת העובדה שלא

ניתן היה לשלבו בהליך טיפולי טרם גזר דינו בשל נסיבות שאינן קשורות בו.

בהקשר זה יצוין כי קשה לי לקבל את המלצת שירות המבחן לעונש, שנובעת מתקופת המאסר המינימאלית ששב"ס דוש על מנת לשלב אדם בהליך גמילה בין כותלי הכלא, אך היא אינה מביאה בחשבון את אלמנט ההלימה של עונש מאסר כה ארוך בנסיבותיו של הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, ולמרות שיש להטיל על הנאשם עונש מאסר משמעותי אני סבורה שעונש מאסר זה צריך להביא בחשבון את כל הנסיבות המקלות, ובעיקר את גילו של הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים.

המאסר יימנה מיום מעצרו 19/06/14, וכן תנוכה תקופת מעצרו מיום 18/02/14 עד 21/02/14 ומיום 07/04/14 ועד 08/04/14.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

3. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה של הפרת הוראה חוקית.

4. הנאשם יחתום היום על התחייבות בסך ₪ 2,500 שלא לעבור כל עבירת רכוש או עבירה של הפרת הוראה חוקית, למשך שנתיים מיום שחרורו. לא יחתום, ייאסר למשך 25 ימים.

העתק גזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

**ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ה,
29/10/2014 במעמד הנוכחים.
גילת שלו , שופטת**

הוקלדעלידיאלניהשליאכטיצ'נקו